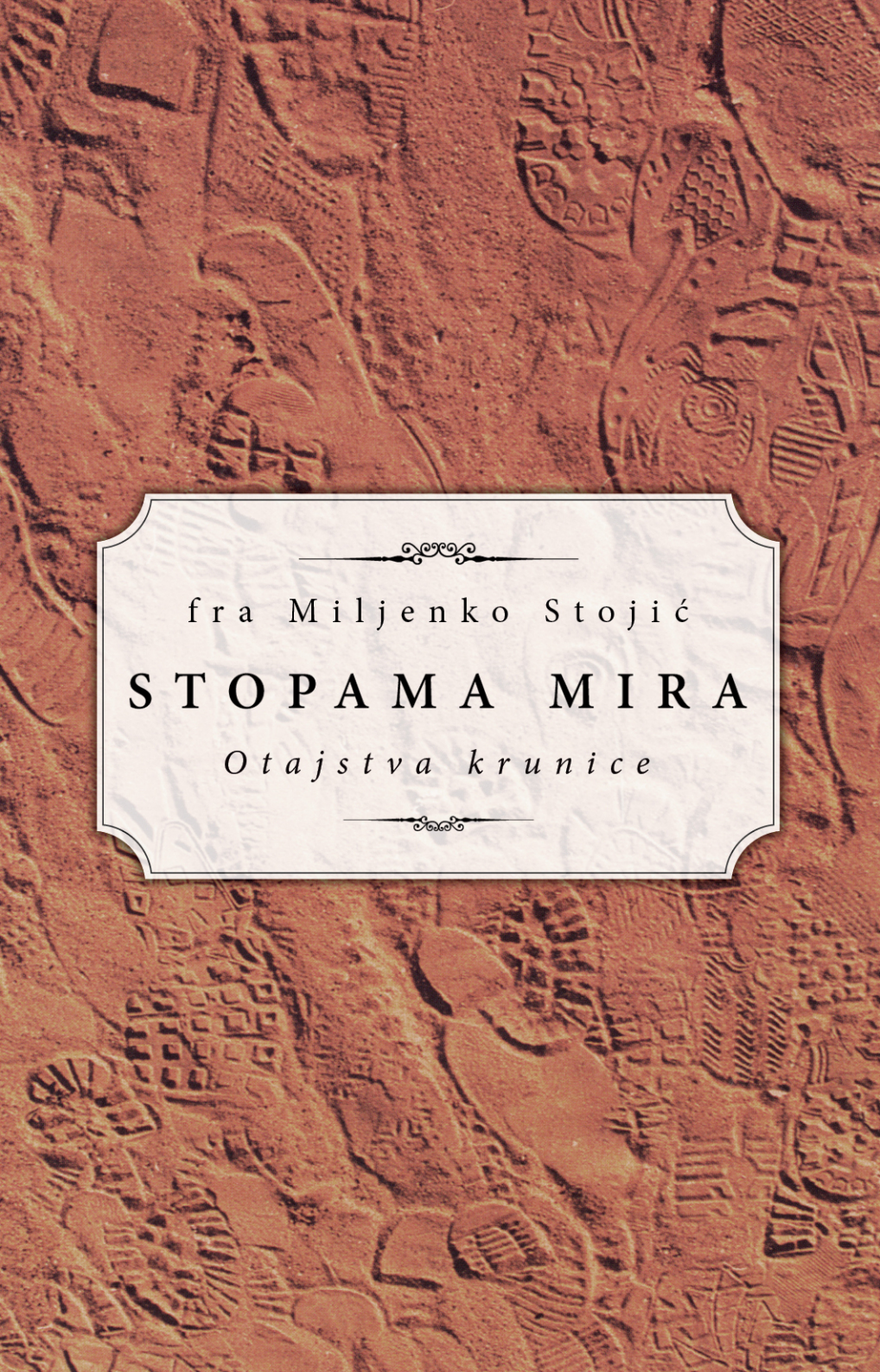
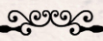

——
fra Miljenko Stojić

STOPAMA MIRA

Otajstva krunice

——

fra Miljenko Stojić
STOPAMA MIRA
Otajstva krunice

Nakladnici
Informativni centar "Mir" Međugorje
Naklada K. Krešimir d.o.o., Zagreb

Za nakladnike
fra Miljenko Šteko
mr. sc. Marica Kordić

Urednik
Krešimir Šego

Recenzenti
Ljerka Car Matutinović
Marko Vasilj

Autori fotografija
Tvrтко Bojić i Miroslav Šego

(Fotografije prikazuju umjetnička ostvarenja
otajstava krunice na Brdu ukazanja
i pokraj crkve sv. Jakova u Međugorju)

Rješenje korice i grafička obrada
Miroslav Šego

Tisak
Suton d.o.o., Široki Brijeg

© Miljenko Stojić

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i univerzitetska biblioteka
Bosne i Hercegovine, Sarajevo
272-534.5

STOJIC, Miljenko

Stopama mira : otajstva krunice / Miljenko
Stojić. - Međugorje : Informativni centar Mir ;
Zagreb : K. Krešimir, 2009. - 67 str. : ilustr. ;
21 cm

Blagotvorni disaj pjesme molitve / Ljerka Car
Matutinović: str. 61-63. - O autoru: str. 65-66

ISBN 978-9958-36-028-2

COBISS.BH-ID 17269254

fra Miljenko Stojić

STOPAMA MIRA

Otajstva krunice

INFORMATIVNI CENTAR "MIR" MEĐUGORJE

NAKLADA K. KREŠIMIR

Međugorje – Zagreb, 2009.

*Pjesme u ovoj knjizi objavljene su u Glasniku mira
od siječnja 2006. do listopada 2007.*

Pogled

Priprava

USPON

Bistrina Sredozemlja iznad uzavrele glave,
pod nama tvrdi, tako izlizani kamen.
Mnoge su noge ovuda u molitvi prošle,
sada bi trebale i moje, nutrinom odjekuje.
Neke su bile bose, neke obuvane,
neke siromašne, neke bogate, neke...,
čemu nabrajanje u ovaj milosni čas,
svi smo braća i sestre, htjeli to ili ne,
iste nas muke bole, isto nas nebo grije.
Pružam ruku, kušam otvoriti plašljivo srce,
u tišini, beskrajno sam, unatoč svemu.
Ne može biti da je moj hod uzaludan,
tek ispunjen običaj, prazna neka riječ,
ja sam putnik na ovoj prašnjoj zemlji,
upućen u luku s onu stranu spoznaje.
Kraljica me mira nasmiješena čeka,
i moji prijatelji, roditelji, braća i sestre,
shvatio sam to, ne pitajte gdje i kada.
Meni je danas poći, nebo prstima taknuti,
kao dijete kad dotiče majčino i očevo lice.
Ali, sve su moje teškoće preda mnom,
kao zid, kao mrak, kao slabost, kao...
One su moja svakodnevna prtljaga,
što nikada je na žalost ne gubim.
Doziva tvoj glas i ja se nanovo budim,
dok na obzorju blaga svjetlost titra.
Evo me, želim ići, ne sutra, odmah,
ni obuću ne vežem, svejedno mi je,
privlače vrhunci i ja stupam smjerno.

Drugi

Radosna otajstva

*Anđeo Gabrijel navješćuje Mariji
da će začeti i roditi Isusa*

OSLUŠKUJEM TI GLAS

Palestina u buđenju još jednog proljeća,
sve tako nalik hercegovačkim krajevima,
skroman dom u zabačenu selu i ti u njemu,
sa svojim mislima, nadanjima i bojaznima.
Preskromna da bi baš ti očekivala anđela.
Ali, on je došao i donio vijest upravo tebi.
Mogla si slobodno izabrati ne čuti je,
odbaciti spoznavanje težine koju nosi.
Znam što si učinila toga dana i hvala ti.
Nastavila si i poslije isto, u vremena još teža,
nisi stala na pola puta, gorda i mučno daleka.
Prepoznala su to stoljeća, i sama osluškujući,
gonjena željom izdići se iznad nepravde i bijede.
Danas i mene glasovi kušaju, iz dana u dan,
nekada ih ćutim kao biser, nekada kao kamen,
a bilo bi samo potrebno čuti anđelov glas,
čuti glas Božji iz zanosnih nebeskih visina,
čuti tvoj glas, odlučan, topao i smjieran.
Da mi je znati kako si uspjela pravo izabrati,
ne prepustiti se sirenskom zovu vremena?
Očito, pronašla si mu nježnu, toplu dušu,
šapnula mu da se ne boji, Bog je s njim.
To činiš i sada, u ovaj povijesni čas.
Treperi neka riječ, u lahoru nad brdom,
to Bog, zar ne, progovara preko tebe,
htio bi mi biti prijatelj i suputnik na zemlji.
Osluškujem tvoj glas koji povijest mijenja,
samo da još promijeni mene, mene, mene...,
kao jeka odjekuje u nutrini i ja nastavljam dalje.

Marija ide svojoj rođakinji Elizabeti u pohode

RUKE PRUŽAM

Gledam lica u prolazu, ljudska su i topla,
a znam da ih brige muče, rane peku.
Ipak, zaogrnuti su radošću i to me opušta.
Prijatelji su očito koji su svome u posjet došli,
kao ono nekad ti, Marijo, rođakinji Elizabeti,
u Judeju, u mjesto daleko tamo preko dolina.
Ovaj je kraj nekada tek samo sebi bio blizu,
i onim sličnima, kobi iste, žilavosti uporne.
Komunizam ga bio prekrrio plaštem teškim,
djeca su mu obijala nogostupe svjetskih gradova,
branili su im povratak, išli ih uhoditi i ubijati,
ali oni su se uvijek vraćali, ognjište raspaljivali.
Bili su i drugi takvi, saznawali smo skrivečki,
i povijest je morala jednom pravo poteći.
Na ovoj tvrdoj zemlji ima mjesta za sve nas,
šapću mi to bose noge u prahu i kamenu,
pružam svoje ruke u smjeru čovjeka kraj sebe,
zajedno ćemo dijeliti topli kruh zemaljski,
zajedno ćemo dijeliti riječi, naume i pobjede,
ne će nas u tome spriječiti nikakve zavjere.
Zvuk zvona odjekuje u dolini, podne je,
jesu li tvoji, Bože, i oni koji se sada ne križaju?
Oprosti, znam, svi smo ti jednako bliski,
drukčije tvoje oči sude od naših ljudskih.
Čutim da hoćeš poslati mene da im to kažem.
Pomozi mi da znadnem i da budem ponizan,
mnogo je već silnika ovom zemljom prošlo,
ja im se ne želim pridružiti, ama baš nikada,
ja samo želim tebi odan biti, sada i u vijeke.

Marija rađa Isusa

VREMENA

U vrijeme teško, izvan blještavila i slave,
rodio si se, Isuse, u naš lomni svijet.
Kažu da je noć bila hladna i zvjezdana,
kao u krajevima kojima stupam danas.
Kažu još da si unatoč tomu bio veseo,
jer anđeli su ti razdragano pjevali,
a oni što kruh svoj zarađuju teško
u mimohodu stupali su i radovali ti se.
Vremena su, rekoh, bila gadna,
tako na žalost slična ovim današnjima,
nevini u tamnici, krivci na slobodi,
vladari oholi, nedodirljivi, neodgovorni,
zemlja kolonija, ili kako se već to zvalo.
Gleda me tvoja majka ozbiljno i blago,
ispričati se moram na mislima turobnim.
Zar nije ona danas ponovila tvoj glas,
mir pred vrata svakog srca donijela?
Mnogi su se ovdje nanovo rodili,
zapljusnuo ih val one noći iz Betlehema,
nije važno javljaju li javna glasila o tome,
svijest se mijenja i povijest ljudska.
Prepoznajem to dok hodim ovom stazom.
Ustaju bolesni, zapostavljeni, prevareni,
novo je doba pred nama, u nama,
do na kraj svijeta poruka blaga stiže,
čovjek Božju sliku u sebi prepoznaje,
unatoč magluštinama ponovo se rađa,
topao i nevin, poput dana iza brda.

Marija i Josip prikazuju Isusa u hramu

ISPRUŽENI DLANOVI

Stojim mirno na ovom brdu i gledam vas:
prepuni snova, obitelj na početku, idila.
Dopustili ste da se Bog umiješa u vaš život,
za uzvrat ništa tražili niste, čak ni šaku zemlje,
vaš dom bio je u srcima, u poštovanju, u blizini.
Što ste razmišljali dok ste Dijete držali u rukama?
Zar ne, htjeli ste biti odani, slušati Božju riječ,
u dlanove mu položiti sina da ga čuva i vodi.
Kako se samo božansko spustilo do ljudskog!
Ja u to ne mogu proniknuti, mogu samo vjerovati,
kada se vidimo jednoga dana sve će mi biti jasno,
dotle, pak, nastojim otjerati svaku brigu iz srca,
nije se skrbio Bog samo za tvoje dijete, Marijo,
on se skrbi i za Antu, Luku, Juru, svu djecu hrvatsku,
skrbi se i za svu djecu europsku, djecu svjetsku,
naš je Bog brižan otac i gane ga suza dječja.
Na Brdu ukazanja, na kamenitoj stazi stojim,
kad bih mogao, rukama bih zagrlio čitav svijet,
ali ne mogu, tek ti ga prikazujem kao kruh svagdanji,
hvala ti što si me u njega poslao, nimalo slučajno,
prepoznajem zadaću i htio bih je do kraja obaviti.
Marijo, Josipe, Isuse, primate li me kao sina, kao brata?
Zar je odgovor potreban, zar već sve rečeno nije?
Smiješite mi se blago, kad bih ja znao tako,
koracam, u srcu mi buja nada, tiho, polagano,
radujem joj se kao dijete kruhu u siromaškoj kući.

Marija i Josip nalaze Isusa u hramu

RIJEČ

Dok je Isus stajao pred učiteljima i pismoznancima,
vi ste ga zabrinuto tražili od susjeda do susjeda.
Njegova mudra riječ nasuprot njihove ljudske riječi,
vaša roditeljska muka nasuprot njihove muke,
Isusovo poslanje nasuprot ovozemaljskim sponama.
Mnogo godina kasnije sve je postalo jasno,
imali ste pravo, izuzev njih, istina ne svih.
Riječi su pretvorili u strjelice i odapeli ih na Isusa,
skončao je poput najvećeg lupeža na križu,
presudilo mu je hudo srce s još huđim riječima.
Umišljam si da bar donekle znam kako mu je bilo.
I mene su šibale riječi, i mene su na križ vješali,
sram me priznati kako sam se sve ponašao,
ali, tvoj sin, moj brat, Kraljice mira, ruku mi pruži,
oprosti mi na oporim riječima i ljepljivom strahu,
pouči me da se učitelja, farizeja... ne trebam plašiti.
Plašit nam je se, rekao je, samo naših riječi,
rane koju zadajemo drugome, prijateljstva razvrgnuta.
Sada, nakon svega, okrećem glavu prema Križevcu,
oprosti, Isuse, što te uvijek nisam imao pred očima.
Na drugi način kušat ću riječi u sebi i oko sebe,
uporno ću tražiti put do njih, slušati ih u hramu.
Isus, Gospe, i danas zanosno na obali propovijeda,
sjedam među okupljeno mnoštvo, slušam otvorena srca,
nije me briga u što ubrojiti svakog pojedinog u krugu,
briga me da nešto ne zaboravim, da nešto ne preskočim.

Ti

Otajstva svjetla

Koji je za nas kršten na Jordanu

KAPLJICA

Upoznao sam mnoge rijeke u životu,
gazio ih, a one su me oplakivale i gušile,
nisam se dao, žudio sam prema drugoj obali,
besmisleno je potonuti, u virovima nestati.
Gledam te, Isuse, na Jordanu kako se krstiš,
htio si biti poput svih drugih, prignuti glavu,
ni Ivan Krstitelj nije to odmah razumio,
ne bih ni ja da mi nisu govorili o tome,
još manje da danas ne stojim ovdje.
Tvojim ulaskom u rijeku potekla je milost,
teče ona još i danas, tu oko mene, oko nas,
svi mi hodočasnici njezin smo rukavac,
trudimo se stići do matice, svjetlosti se napiti.
Operi nas, Bože, da možemo potpuno biti tvoji,
rasvijetli nas da spoznamo kako te naviještati,
učvrsti nas da ne klonemo duhom na putu,
učini nas jednostavno zrakom svoje milosti.
Donosim ovaj čas preda te svoju zemnu prtljagu,
blagoslovi je da mi ne bude teret nego suputnik,
neka preko moga bivovanja poteče slap vedrine,
onaj mir koji ti svojim vjernima pružaš,
neka to bude i s drugima oko mene,
tako rado s njima želim stvarati ujedinjeni svijet,
doprinijeti da se čiste sve naše životne rijeke,
vrate se ptice, grgoljanje vode, dječji smijeh.
Ne umišljam si da ću biti neki veliki izvor,
dovoljno je da budem tek kapljica na dlanu ti,
zgrijat će me tada tvoja toplina i bit ću drukčiji,
znat ću sve tajne i sam biti mala, zanosna tajna.

*Koji je objavio svoje božanstvo
u Kani Galilejskoj*

PRED ŽIVOTOM

Gledam u daljinu, tamo prema okolnim brdima.
Slike su daleke i nejasne, ipak pune su života,
čula mi moja tako kažu, prenose me k njima.
Ovdje se jednoga dana dogodila povijest,
ne će proći sve dok nas ima koji vjerujemo u nju,
mi smo njezini sinovi, njezini zbunjeni apostoli.
Kao da nam govoriš s one gozbe u Galileji,
čega ste se prepali, sag je pred vas rasprostrt,
ispunite doline životom, širite moju Riječ.
Skupili smo se u ovo tvoje molitveno središte,
opili se zajedništvom, nabujalom snagom,
idemo novim putevima, drukčiji nauk širimo.
Neki od nas bili su prije na suprotnim stranama,
tumarali smo stazama i bogazama svjetskim,
nisu nam znali reći gdje je skriveno blago,
tražili smo ga zdvojni, prstima otkopavali.
A sve je bilo tako jednostavno i tako blizu,
tvoj glas zaorio je kuglom zemaljskom,
počeo širiti mir, ljubav i dostojanstvo.
Znam, potrebno se očistiti od svih naplavina,
potom se obući u svečane haljine i čekati,
ti ćeš doći, prašnjavih sandala i bistra oka.
Svрати što prije do mene, odavno traje slavlje,
možda sam već podnapit, umoran i bezvoljan.
Hrabre me tek riječi tvoje Majke koja šapće:
Učinite što vam rekne, on je moj Sin,
nikad vas ne će ostavit same, poslušat će me!
Hvala ti, Kraljice mira, prijatelju na putu,
kamo bih ja bez tvoje majčinske ruke?!
Dan puca, ostavimo noć, zaronimo u život,
odluke su pred nama i toplina ljudske riječi.

*Koji je pozivao na obraćenje
i naviještao Kraljevstvo Božje*

GODINE PROLAZE

Tvoje noge doticale su ovu trudnu zemlju,
tvoj duh govorio je ljudima u prolazu,
zemlja je znala tvoju neizmjernu veličinu,
ćutila da nitko dostojniji njome hodao nije,
a ljudi su uobičajeno sviđali svoje posle,
ne snalazeći se s tobom i poviješću što teče.
Tek nekolicina vjerujućih, skupljena odasvud,
upijala je tvoje riječi, spuštala ih duboko u srce,
da bi zatim o njima progovorila na trgovima.
Tako su prolazile godine, gubile se prilike,
a Isus je i nadalje uporno Riječ naviještao,
govorio o Kraljevstvu Božjem što ima doći,
pozivao na obraćenje, svjetliji pogled u život,
slušale su ga ptice, mravi, kamen, rijeke... i čudili se,
ne njemu, nego ljudima, meni negdašnjem u njima.
Zrno sam prašine, kap u moru, udisaj u zraku,
spoznao sam to idući ovim kamenitim putem,
a ipak tako sam velik, jer se otvaram tebi,
nije lako, ruke su mi pune stvari, srce bezvezarija,
korak po korak čistim dom za tvoj dolazak.
Slušao sam mnoge tvoje i polako shvaćao,
bio sam tvrde šije, previše ustreptalo dijete,
govorili su meni to moji roditelji, ali uzalud,
tek kad dotaknuh tvoju zvijezdu u svom oku,
rasplinuše se magle i zasja novi, ljepši svijet.
Mogu godine prolaziti, ja te napuštati ne ću,
kušat ću ti svojim životom ispisati lijepu pjesmu,
kakva god bila uzmi je i nasmiješi joj se,
to sam ja u svome stremljenju, moji životni časi.
Nadam se da svoje obećanje zaboraviti ne ću,
bude li tako probudi me, gurni me da zakliktam.

Koji se preobrazio na gori Taboru

ODLUČNA JEDNOSTAVNOST

Propovijedao si i grnuli su hrpimice za tobom,
nisi to pokušao iskoristiti, lukavo zavesti ih,
liječio si im srca i duše, otvarao im nove vidike,
kakva samo moć klicali su zaneseno u sebi,
neki su ti zavidjeli i gledali te preko oka,
ti si nastavljao dalje svojim zacrtanim putem,
kroz ljepotu Galileje, uz rubove Genezareta.
Učenici su išli za tobom, ali su znali dvojiti,
ne uvijek, ponajvećma kad stisnu nevolje,
htjeli su da jednom lupiš šakom o stol,
svima konačno saspeš u lice tko si i što si.
Ti si, pak, izabrao odlučnu jednostavnost,
snagu misli, vedar pogled u budućnost.
Kako bih samo htio shvatiti tu tvoju mudrost,
moj razum još previše domišlja i zanosi se,
bolje bi bilo da nešto šapne srce, onako potihlo,
da se ljepota razlije u krhkost postojanja.
Nauči, Isuse, i mene i ovaj svijet razmišljanju,
znam, čini to Kraljica mira dugi niz godina,
ali mi to još ne uspijevamo, slabi smo učenici,
zapleli smo se previše u naše trice i kućine,
tek smo možda shvatili nauk tvojih učenika,
ništa od sjenica nema, nekog tvrdog obitavališta,
čekaš nas, putovati nam je, neutabane staze gaziti,
Tabor pretočiti u život i sjati, svakodnevno sjati,
svjetlošću nepatvorenom, radošću zaraznom.
Kad bih to znao, vjerujem sve bi postalo lakše,
prepoznao bih se i prepoznali bi me drugi,
napravili bismo svijet po mjeri čovjeka i Boga.
Hej, kako bi to bilo lijepo, zanosno i zdravo!

*Koji nam je po Euharistiji darovao
Vazmeno otajstvo*

RAZLIJEVANJE

Veliki četvrtak kao da je bio malo prerano:
učenici u sanjarenju, vlast u sjaju moći,
sve se odvijalo nekako uobičajeno lijeno.
A onda je osvanuo Veliki petak i križ,
mnoga su se srca stiskla i snažno zdvajala,
bilo je teško vjerovati u uskrsnuće,
činili su to tek malobrojni, poznavatelji života,
oni što su znali vidjeti iza maglovite pojavnosti.
Razlila se njihova vjera u lutajući svijet,
daleko od toga da su bili savršeni,
ma sličili su nama, jednako znali posrtati,
buniti se, umišljati si, slijepo odlutati.
Što se u svijet razlijeva iza moga djelovanja,
mislim da to pitanje trebam danas postaviti,
jer ti si, Bože, rekao da smo tvoja djeca.
Otvarao si nam oči, učio nas vazmenom otajstvu,
skupljao nas po nevoljnim zemaljskim cestama,
što sam naučio od svega, gdje sam to ja danas?
Kao dijete roditelji su me vodili na misu,
gledao sam ih odrasle, ponizne, htio biti isti,
danas jasno vidim da sve nije tako lagano,
traži se nutarnja preobrazba, ne puki omot,
tek je to pravi put, svjetlo u nedoumici,
lijeke zavodljivim porukama javnih glasila.
Mnogi su ovdje spoznali nešto takvoga,
želim im biti sličan, brat, suputnik i tragatelj,
to je bratstvo koje će promijeniti ovaj svijet,
razliti se snažno u sve njegove pore,
nahriniti ga tvojim kruhom nebeskim.
Zacijelo ćeš dobrostivo pogledati s nebesa,
očekujući da se naše postojanje prelije u tvoje,
tko to shvati živjet će blagdan radosti,
ne opažajući da se prijelaz već dogodio.

Suza

Žalosna otajstva

*Isus se znoji krvavim znojem
u Maslinskom vrtu*

VRIJEME JE

Noć je nad Getsemanskim vrtom i Jeruzalemom,
masline samuju, stiže taj sudbonosni proreknuti čas.
Jasno mi je, Isuse, da ti je kao čovjeku bilo teško,
nešto sam i sam od tih trenutaka iskusiti znao,
u duši ih sada nosim kao zrcalo, kao razdjelnicu.
A radije bih htio sve prebrisati i zaboraviti,
sjećati se samo lijepih, dobrih, pobjedonosnih dana.
Gledam te i shvaćam da to tako lagano ne ide,
potrebno je kleknuti, na leđa teret križa primiti.
Znao si te večeri da će na zajednicu ti nasrnuti,
znao si tko te je iznutra jeftino otkucao,
sve si znao, ipak smjerno si htio prignuti glavu.
Vjetar je hladio orošeno čelo, tvoji su spavali,
događaji su pristizali, čuo se bat njihovih koraka.
Prepoznajem danas u tebi ljudsku čvrstinu,
obvija je tvoja meka, nepokolebljiva Božja ruka,
kao umoran putnik oslanjam se smjerno o nju,
znam da će me dovesti kraju mojih putovanja.
Gledaš me prijateljski, osjećam da me primaš,
dopusti da ti obrišem znoj s čela, šapnem riječ,
ti ćeš mi se samo nasmiješiti, lahorom me obviti,
nastupit će u mom životu nova vremena,
bit ću tamo gdje treba biti i kada treba biti.
Vijest se munjevito širi okolinom, svjetlost sipi,
oni nastupaju, mi idemo dalje i vrata se otvaraju.

Isus je bičevan

U BRLOGU

U bolja vremena učenike si uz sebe imao,
ali kada su oni došli, njih je netragom nestalo.
Nastupili su trenutci velikih događaja,
progledao si se u svjetlu Oca nebeskoga,
otklonio mač, uzeo dostojanstvo i krenuo.
Kao veličina u njihov si tmurni brlog ušao,
prestrašio ih time pa ti namijeniše bič.
Htjeli su te preodgojiti, na silu i divlje,
ti si stameno primao udarce i šutio.
Čujem kako odjekuju zrakom i šibaju ti leđa,
osjećam strah vladara, strah izvršitelja.
Ništa za to što su već stoljeća prošla,
sve je uvijek isto samo se uloge mijenjaju,
ja, pak, želim biti potpuno drukčiji,
podmećem svoja krhka leđa i pobjeđujem.
Oni se deru, vrište, raspamećeni su, lome se,
u tvojim očima prepoznajem svoju sliku,
nije mi žao, nas smo dva prijatelji, zar ne?
Blagoslovi, Isuse, moj hod ovom zemljom,
neka bude častan, uspravan, topao i ljudski,
ali blagoslovi i hod sve moje braće i sestara,
naša je budućnost, tvoji smo učenici.
Bit ćemo blagi, svjetlost zemljom prosipati,
u njihovim brlozima o tebi ćemo pričati,
kucnuo je odsudni čas za novi poredak,
naprijed ćeš biti ti, iza tebe svi tvoji,
umivat će se lice povijesti za nova svitanja.
Hvala ti, ja sam uz tebe, sada i uvijek.

Isus je okrunjen trnovom krunom

NOVI NARAŠTAJI

Tebi tada nisu dokazali razglašenu krivnju.
Znali su to i tvoji zagriženi progonitelji,
ne mislim na vojnike i njihov krvavi posao,
mislim na one ogrnute svilom, urešene odličjima,
kvario si im uhodan posao i morao si stradati.
Što se promijenilo od tada do danas?
Ti si uskrsnuo, mi se trudimo živjeti u vjeri,
vojska k'o vojska, a oni i dalje rade svoje.
Nadobudni nevješti novinar ne bi rekao ovako,
on bi raspredao priču o možebitnoj krivici,
kako je o tome saznao u povjerljivu razgovoru,
a djeca rođena ovih godina rekla bi drukčije.
Nitko nam ne će uzeti teško stečenu slobodu,
čuvat ćemo je kao blago, kao kruh, kao vodu,
donijet ćemo je kada dođemo pred tvoje lice,
čistu, neokaljanu, urešenu dobrim djelima,
mi se ne bojimo, mi predstavljamo novo vrijeme.
Svjesni se, naime, naraštaji iz pepela dižu,
ništa im ne znači poruga i smijeh oholih,
ni krune, ni plaševi, ni kraljevski štapovi isto tako.
Penju se Brdom ukazanja, penju se Križevcem,
penju se brdima milosti razasutim diljem svijeta,
ti ih predvodiš, mirno, dostojanstveno i prijateljski,
progonitelji tvoji nestaju u prašini na obzoru.
Slušam u tišini svoga srca Tvoje mudre riječi,
osjećam da se s ovih brda dobro vidi i spoznaje,
nisam pogriješio što sam ponovno ovdje danas,
bit će vremena za posao, za smijeh, za dokolicu.

Isus nosi teški križ

ODLUČNOST

Gledam tu sliku već dugo ispred sebe:
ustrajno nosiš teški križ, a oni pocikuju,
kao da su pošli na vašarište, a ne na gubilište.
Zar si zaboravio hram, trgovce i bič,
onaj muški nastup, dostojanstvo i odlučnost?
Kako sam te samo obožavao u tom trenutku,
a sada sam, napušten i slab vučeš se teško.
Oči ti polagano traže moje, uvjereni veliš:
pusti podvikivanje, ja pobjeđujem, zar ne vidiš?
S okolnostima i postupci se mijenjati trebaju,
uvijek je dobro ako znaš što hoćeš i kamo ideš.
Osvrćem se oko sebe, drugi u tišini prolaze,
svatko je ogrnut teškim velom svojih misli,
nitko nije čuo ovaj prijekor, ovu mudru riječ.
Lako bih ja sve shvatio da mi je križ manje težak,
ne da mi spavati noću, opustiti se danju,
žulja, peče, lomi, smućuje, probada, kida.
Jesi li to još jedanput pao, njima na veselje?
Oprosti, previše sam se sada raspričao,
a bolje bi bilo da sam ti pružio ruku,
da sam te prepoznao u čovjeku koji prolazi,
u događaju naizgled nevažnom i neuglednom.
Znam, znam bio bi moj križ tada puno lakši,
svjetlo bih prepoznao na svakodnevnom putu,
uspio zastati smjerno i duhom obgrliti svijet.
Kao nekada, pred prvu sv. pričest, tiho šapćem:
moj si put, Isuse, moja istina, moj život,
slijedit ću te, makar i križ morao nositi,
makar svi drugi puno drukčiji bili.

Isus raspet umire na križu

POGLED ODOZGOR

Bio si siromašan, ali predodređen za uspjeh:
nadaren, pun snage, ljudi su hrlili za tobom,
smiješila ti se budućnost kao malo komu.
Takva se prilika nije smjela propustiti,
šaptali su o tome na mjesnom okupljalištu,
a ti si pričao o ljubavi, pomirenju, jednakosti,
onako kako nitko nikada pričao nije.
Što se promijenilo do danas, tiho se pitam,
još tiše odgovaram da se ništa promijenilo nije,
i dalje jedni idu na križ, a drugi ih prikivaju,
jedino se radi o vjeri i količini svjesnosti,
nije sve, naime, dobrovoljno i iz uvjerenja.
Kad su tebe ono u Palestini razapeli,
gledao si ih odozgor, ustvari licem u lice,
prepoznao si u njima bol, krhkost, zastranjenje,
sve si im oprostio i svome ocu otišao.
Oni su ostali začuđeni, izgubljeni i sami.
Kad i ja na drugu obalu budem polazio,
htio bih ti biti barem malo nalik,
ako me to ne spasi, ništa drugo ne će.
I ja sam jedan od onih ispod križa ti,
davnih godina, negdje tamo u Jeruzalemu,
svrni, dakle, svoj pogled i prepoznaj me,
skrušeno stojim pred tobom i tiho šapćem:
oprosti mi, slab sam, kajem se, shvaćam.
Ruku pružam prema tvojoj davno ispruženoj,
dodirujem je, tako je topla, tako je ljudska,
a tvoj božanski osmijeh nujno mi lice vedri.

Prosvjetljenje

Slavna otajstva

Isus je uskrsnuo od mrtvih

STOPE

Tih dana tvoji su bili neizmjerljivo radosni,
ali u isto vrijeme stidjeli su se svojih misli.
Ti si dokazao da ti riječi nisu bile lažne,
prebrisao si njihove bojazni i dvojbe.
Zahvalnost im se čitala na ovedrenom čelu,
opet su bili slobodni, iskupljeni i tvoji.
I u meni često dvojbe vrište, sapinju me,
nosim svoj život i misli me salijeću teške,
oprosti mi, duboko se kajem, ta čovjek sam,
molim se i griješim, padam i ustajem.
Gledam danas te svoje stope i stid me je,
ali ima u meni snage, htijenja i znanja,
evo, stavljam svoju nogu u tvoju stopu,
ići ćemo zajedno ma kud god to trebalo.
Shvatio sam ovdje na ovom mjestu
da svako je brdo Gospino Brdo ukazanja,
samo je pitanje svjedočenja, pružanja ruke,
jer tvoja milost grli snažno čitav svijet.
Znam, dok budem hodio stopala će biti žuljava,
ali ne želim stati, lažni hlad potražiti,
utiskivat ću svoje uboge stope u prah zemljin,
a one će me sjećati da sam tako prolazan,
ne će mi biti žao, jer ti im se smiješiš,
nježno ih uzimaš i neprestano čistiš,
žao ti je samo onih sa zemljom stopljenih.
Otvoreni grob, Isuse, tvoja je posljednja stopa,
otišao si svome Ocu izvršenog poslanja,
trudit ću se da me prepoznaš pri susretu,
jer ti si moj uzor, moj Bog, moj prijatelj.

Isus uzlazi na nebo

JUTRO

Maslinska gora i nadalje pamti tvoj korak,
prisjećam se toga stupajući utabanom stazom.
Pokazivali su mi kamen odakle si na nebo uzišao,
gledao sam turiste i hodočasnike kako pristižu,
plaćaju svoj pogled, neki sliježu ramenima,
odlaze i potom se slikaju na beduinskoj devi.
Zamišljao sam tvoje učenike, njihov stav,
otišao si, naime, na nebo ispred njihovih očiju,
a oni su mislili da su pobjednici, da su važni.
Prebirem zrnca krunice i pitam se kome sličim,
tvojim učenicima, turistima, hodočasniciima?
Rođen sam u svijetu koji se klanja opsjeni,
prisiljava me biti kao on i pokloniti mu se,
a ja to ne ću, mučim se i trgam nabačene spone.
Želim uzići k Tebi, smjerno nebo dotaknuti,
želim da mi novo jutro svane, svo u bijelom,
stupam među tvoje učenike takav kakav sam,
spreman sam dugo ići i tvoj nauk upijati.
Kada me ljudi sretnu, hoće li me prepoznati,
ja njih zacijelo hoću, ta znam da braća su mi,
pružit ću im ruku, vedar, nasmiješen i dobrostiv,
ali ipak odlučan, jer nove su stvari pred nama.
Treba ih dočekati opasanih bokova, pritegnute obuće,
da bi se lakše svladala pustinja i zlatno tele.
Čutim u nosnicama prah Palestine i Brda ukazanja,
povijest je potekla u ovo nevoljno vrijeme,
zaustaviti je može samo naš nehaj i strah,
zapravo, ona prolazi, a mi možemo biti s njom,
unatoč suzama ići stazom punom cvijeća,
kao u proljetno jutro dok se čuje cvrkut ptica.

Isus šalje Duha Svetoga na apostole

BLAGOST DOLAZI

Kroz pukotine svijesti dopiralo je svjetlo,
činilo im se poput svijeće na vjetru,
bojali su se i zbog toga su bili u skupini,
drhtali uz riječi molitve poput utopljenika.
Tvoja majka ih je gledala i bilo joj je žao,
to su oni što su ti prisezali na vjernost,
ponosno stupali uz tebe i sjali od veselja.
Kraljice mira osjećam kako se moliš za njih,
učiš ih hodati prašnjavim putom kao malu djecu,
nije lako, korak im je lelujav, obzorje zastrto.
Ne napadam ih, govorim ovo više o sebi,
ima dana kad bježim u se poput plahe srne,
ne prepoznajem put kojim mi je ići ni suputnike,
tjeskobno je u tim trenucima i bolno do besvijesti.
Oprosti na takvom malodušju, Bože,
znam da si pokraj mene, da mi pružaš ruku,
treba samo zakoračiti i sve će biti drukčije.
I tebi se, Kraljice mira, duboko ispričavam,
tvoja me je molitva uvijek krijepila i čuvala,
zahvalan sam ti i već shvaćam tvoju mudrost.
Kako bi bilo da postanem konačno apostol,
potrudim se svjetlo Duha Svetog upiti u se,
ne će li tada procvjetati sažgana pustinja,
buknuti život unatoč svim poteškoćama?
Odgovaram na ovaj upit zagledan u daljinu,
vjetar mi šapće da dobro je, sviću novi dani.
S neba pljušti mir, dobrota i blagost,
osjećam to svojim ispaćenim čulima,
onim dubokim, očaravajućim glasom u dubini.
Kličem radosno sebi, djetetu novog doba,
kličem i tebi, umorni prijatelju na putu.
A vi se, Isuse i Marijo, zadovoljno smiješite,
čekajući nas s drugima gore na nebesima.

Marija je uznesena na nebo

SLIJEDIM TE

Čitao sam kako si smjerno otišla na nebo,
bez buke, uživanja u svojoj nadmoćnoj veličini,
žalila si samo one koji ništa razumjeti ne će,
ljude čije su oči zasjenjene, a duša prazna.
Ne znam jesi li žalila i mene ili se oslanjala na me,
krhak sam ja i loman, zaboravljam često usmjerenje,
a puti su prašnjavi i teški, još k tomu varljivi.
Hoće li nekada netko pokazivati moje stope
ili ću samo biti prolaznost bačena u vjetar?
Ne zamjeri na ovom mom bolno jasnom pitanju,
daleko od toga da ti se želim postaviti uz bok,
tek se ogledam u tvojoj dubokoj mudrosti,
pitajući se je li išta od nje palo na me?
Griješio sam mnogo i zemlje se držao čvrsto,
a bila je samo potreba hodati, sve do zalaska sunca,
tek tada zbiva se prijelaz, počinak u Ocu.
Ne pitam te kako će to biti, jer ću teško shvatiti,
znam samo da moram vjerovati, tvojim stopama ići.
Nije bilo drukčije ni s tobom, Gospodina si slijedila,
njega, svoga Sina, gledala obješena na križ,
govorili su da je lopov, prevarant, nevjernik,
šutjela si, a riječi su udarale u tvoje srce kao kamen,
opraštala si i pripravljala se za ponovni susret.
Samo Bog zna koliko je meni još dana ostalo,
ja ih se ne bojim jer si ti neprestano sa mnom,
gledamo se povjerljivo u oči, ti majka, ja dijete,
spušta se predvečerje, u daljini vidim kuću,
netko pred njom sjedi, zahvaljuje Bogu na danu,
lice mu je prožeto svjetlošću, i tako blago,
dolazi tvoj Sin i uzima ga prijateljski za ruku.
Dovršeno je, bio je vjeran, vrijeme može početi,
samo, tko je to bio, jesam li mu barem nalik?

Marija je okrunjena za Kraljicu neba i zemlje

NJEŽNA VELIČINA

Gledao sam mnoge veličine ovoga svijeta:
glava im je negdje gore među oblacima,
ne vide kamo idu i gaze nemilosrdno,
ljudi im se čude, prosvjeduju, ljute se na njih,
oni blijedo gledaju jer im ništa jasno nije.
Takvi su zacijelo zaboravili tvoju sliku,
djevojku iz puka što posta Kraljicom mira.
Ponizno si prihvatila Božji naum s tobom,
umjesto brbljarija osluškivala njegove riječi,
razmišljala o njima u svome srcu i živjela ih.
Bog te je proglasio Kraljicom neba i zemlje,
jednom gore na nebesima, uz pjesmu anđela,
jer ostala si jednostavna, nježna i suosjećajna.
Prepoznaješ svaki trzaj na licu, bol u duši,
svaki jezik, svaku boju kože, svaku povijest,
prepoznaješ i mene, mrava na ovoj zemlji.
Zahvalan sam ti zbog svega što činiš,
nije mi nipošto teška tvoja kruna, vjeruj mi.
Htio bih u sebi oživjeti nježnu ti veličinu,
mudrost koju si imala podno Sinovljeva križa,
znala si da je nevin, da je sve to nepravedno,
ipak, nisi vikala, tražila krivce, proklinjala,
bila si majka, otac, roditelj, sin i kćer,
bila si obitelj, nježni cvijet postojanja.
Hvala ti za ponovno ispruženu ruku,
došao sam izdaleka, izbliza..., nije važno,
želja mi je pronaći tebe i na taj način sebe,
ne mogu ići sam, sile mi dostatne nisu,
s tobom shvatit ću što mi to Bog kaže,
bit ću velik, širit ću život oko sebe.
Dopusti mi sjesti pokraj tvojih nogu i slušati,
trudit ću se što god naučiti, drukčiji postati,
kažem to ponovno i osjećam težinu tih riječi.

Korak

Zahvala

PRED TOBOM STADOH

Jednoga dana, Kraljice mira, izabrala si ta brda,
jednako kao i ovo siromašno mjesto, kraj i ljude,
jasno ti je zbog čega, meni je teško dovinuti se,
ali znam da izabrala si i smjerne hodočasnike,
one koji se neprestance na tvom izvoru napajaju,
šireći glas o bistrini, dubini i pitkosti tvoje riječi.
Zajedno s tobom stali smo pred svoga Boga,
predstavila si nas po imenu, govorila lijepo o nama,
gledali smo u te zahvaljujući ti na takvim riječima,
stvarno nismo znali da toliko dobra imamo u sebi,
klikitali smo od radosti, nanovo se prepoznavali.
Znam, sve ima svoje trajanje, ta na zemlji smo,
sve se mora jednoga dana preliti u novo postojanje,
hoćemo li i hoću li to znati, pitam se tiho sada,
dok vozila prolaze bučno i negdje se glazba čuje.
Stadoh, Bože, pred tobom, u svome siromaštvu,
k tome dodaj pregršt izgubljenosti i sve je tu,
ti me ojači, pruži mi ruku, pljesnu me po ramenima,
onako prijateljski, kao nakon zajedničkih bitki.
Upaljena sam svijeća što drhti na vjetru i ne gasi se,
tvoj sam učenik u ova današnja samodopadna vremena,
ja sam... ono dijete što polagano odlazi u budućnost,
znajući da ga ti čekaš kao roditelj u smiraj dana.
Šapnuo sam ti sve svoje promašaje, zaboravi ih,
to su samo ožiljci s dalekih, prašnjavih puteva,
školjka sam, a ti si biser, otvaram se polagano,
imalo je smisla ići unatoč svim olujama,
dizati se kada je umor teško nalijegao na kosti.
Lješka se more svijeta, tvoji učenici nastupaju smjelo,
želim biti među njima, nositi tvoju zastavu,
korak po korak približavati se vječnosti blagoj.

BLAGOTVORNI DISAJ PJESME-MOLITVE

U nevelikoj zbirci od dvadeset i dvije pjesme utkane u znakovito-simbolične naslove ciklusa (Pogled, Drugi, Ti, Suza, Prosvjetljenje, Korak), pjesnik i duhovnik Miljenko Stojić otkriva neprolazni i blagotvorni disaj pjesme-molitve koja je sublimirana srž svekolikog duhovnog iskustva. Pjesnikova etičko-fideistička razmišljanja odraz su njegovih spoznaja o uznemirenom bivstvovanju, o čovjekovoj osamljenosti i tjeskobnoj strepnji od muka koje su zajedničke svima. Ima u tim lirsko-molitvenim traženjima i skrušenosti i nemoći: „Pružam ruku, kušam otvoriti plašljivo srce,/ u tišini, beskrajno sam, unatoč svemu./ Ne može biti da je moj hod uzaludan,/ tek ispunjen običaj, prazna neka riječ.“ („Uspón“). Ima i pritajenog, strpljivog i bolnog čekanja u nadi da još ništa nije izgubljeno i da bi se moglo „nebo prstima taknuti“, jer nas „s onu stranu spoznaje“ čeka dobrota, mir, milosrđe: „Kraljica me mira nasmiješena čeka,/ i moji prijatelji, roditelji, braća, sestre,/ shvatio sam to, ne pitajte gdje i kada.“

Da se dosegne to Dobro, unatoč poremećenim, kobnim zbivanjima u svijetu oko nas i često onom u nama, koji je „kao zid, kao mrak, kao slabost“, treba krenuti prema vrhuncu, biti uvijek u usponu. Prateći božansko poslanje Mariji koja je to znala prepoznati, pjesnik, oplemenjen svojim duhovnim ozračjem, izriče istinu o kušnjama i nedoumicama čovjekovim, o njegovoj žudnji da se izdigne „iznad nepravde i bijede“. Taj „biser“ i taj „kamen“, dvojnost je čovjekove prirode koja slušajući, ne čuje, gledajući, ne vidi („Osluškujem ti glas“).

Pružiti „svoje ruke u smjeru čovjeka kraj sebe“/ zajedno ćemo dijeliti topli kruh zemaljski,/ zajedno ćemo dijeliti riječi, naume i pobjede“ („Ruke pružam“), pjesnikova je humanistička poruka na tragu drevnih kršćanskih zajednica koja je u današnjem glo-

balističkom, euforičnom svijetu vrgnuta u zaborav. Betlehemska uzvišena idila zastrta je „magluštinama“.

Neko čudesno, nedokučivo *bratstvo* živi u molitvenim stihovima Miljenka Stojića. Njegova je vjera *zanos srca*. On se prepusta tome ushitu, iako nema odgovore na sva pitanja: „Koracam, u srcu mi buja nada, tiho, polagano,/ radujem joj se kao dijete kruhu u siromaškoj kući.“ („Ispruženi dlanovi“).

Patnja se poput kužnih bolesti rasula svijetom, čovjek ne nalazi puta do drugog čovjeka, izgovorene i napisane riječi plaše, „rane koje zadajemo drugome, prijateljstva razvrgnuta“, bole. Pjesnik Stojić evocira biblijska kazivanja suprotstavljajući ih današnjem svijetu. On pledira za život, želi s drugima „stvarati ujedinjeni svijet“. U svojim poetskim sintagmama lirski ustreptalo izriče svoj pjesnički i ljudski Credo: ... „dovoljno je da budem tek kapljica na dlanu ti,/ zgrijat će me tada tvoja toplina i bit ću drukčiji,/ znat ću sve tajne i sam biti mala, zanosna tajna.“ („Kapljica“).

Gradi tako Miljenko Stojić svoje čvrste, a jasne šesnaesterce kušajući „svojim životom ispisati lijepu pjesmu“. Njegova ljudska i pjesnička skromnost i skrušenost ne nameće se, već jednostavnim riječima izriče postojan i odlučan govor srca, usprkos neželjenim sumnjama, usprkos domišljanjima. Kako postići da se „ljepota razlije u krhkost postojanja“, pita se pjesnik, tražeći odgovore u otajstvima i otkrivanju duhovnosti, kako bi se *prepoznao*, kako bi ga drugi *prepoznali* u upornoj, nezaustavivoj žudnji da se učini svijet „po mjeri čovjeka i Boga.“ („Odlučna jednostavnost“).

Fenomen ljudskosti, unatoč „teretu križa“, pjesnikova je poruka suživota, kad čovjek čovjeku podmeće leđa, uzimajući i njegov križ. Kao što je to u ona drevna i tjeskobna vremena, koja po vjeri svojoj pamtimo, učinio Šimun Cirenac, Isusu. Pjesnik i duhovnik, Miljenko Stojić, zna „da je sve uvijek isto, samo se uloge mijenjaju“ („U brlogu“). I dalje se potrebiti „penju Brdom ukazanja,

penju se Križevcem,/ penju se brdima milosti razasutim diljem svijeta“ („Novi naraštaji“), ali je „uvijek dobro ako znaš što hoćeš i kamo ideš,“ jer smo rođeni „u svijetu koji se klanja opsjeni“. U trenutcima malodušja iskustvo i mudrost molitve olakšava nam tjeskobu, umanjuje svekolika razočaranja, poniženja i bol, da bismo bili *svoji*, i još *nečiji*, da bismo bili *Božji* u najplemenitijem smislu te riječi.

Ljerka Car Matutinović

O AUTORU

Miljenko Stojić suvremeni je hrvatski književnik, novinar i teolog. Rođen 1. lipnja 1960. u Dragičini kod Međugorja. Pohađa Franjevačku klasičnu gimnaziju u Visokom, studij filozofije i teologije u Zagrebu, Sarajevu i Jeruzalemu te magistrira kršćansku duhovnost u Rimu.

Djeluje kao župni vikar, odgojitelj bogoslova i sjemeništara, voditelj mladih, vojni dušobrižnik u Domovinskom ratu, tajnik Hercegovačke franjevačke provincije. Pokreće 1993. Informativni centar »Mir« Međugorje i 1997. Radiopostaju »Mir« Međugorje te kao ravnatelj i predsjednik Upravnog vijeća dugo ih vremena razvija (do 2005.). Idejni je začetnik HIK-a '04, kao i HIZ-a u BiH (www.hizbih.info). Pokreće i vodi agenciju MIRIAM. Trenutno djeluje na Humcu kao vicepostulator Postupka mučeništva "Fra Leo Petrović i 65 subrača".

Piše pjesme, ogledе, djela za djecu, kratke priče, aforizme, književnu kritiku, stručne i novinarske članke, uređuje knjige te prevodi. Zastupljen je u različitim antologijama, a uvršten je i u čitanke i lektiru hrvatskog naroda u BiH. Prevođen je na više jezika.

Član različitih udruga, kao DHK, DHK HB, dopredsjednik HIZ-a u BiH.

Suraduje u različitim javnim glasilima.

Pokreće i samostalno radi web stranice (www.medjugorje.hr; www.miljenko.info; www.franjevci.info; www.hik04.info; www.hizbih.info; www.pobijeni.info).

Živi i radi na Humcu i u Zagrebu. Opširnije o njegovu životu i radu može se doznati na stranicama www.miljenko.info.

Djela

PJESME *Zbirke*: **Unatoč svemu** (Naša ognjišta, Tomislavgrad, 1994.); **Pjesma blizini** (Ceres, Zagreb, 1995.); **Kaplja** (Ziral, Mostar – Zagreb,

1997.); **Sirovi blues** (Ziral, Mostar – Zagreb, 2001.); **Golgote glas** (DHK HB – Matica hrvatska, Mostar – Čitluk, 2002.); **Dobro jutro, kolonijo** (DHK HB – Dan, Mostar – Zagreb, 2006.)

Izabrane: Prijatelji (Naklada Jurčić, Zagreb, 2000.)

KRATKE PRIČE Ne dirajte bijelog labuda (FRAM-ZIRAL – Naklada K. Krešimir, Mostar – Zagreb, 2005.)

OGLEDI Ta vremena (K. Krešimir, Zagreb, 1995.); **Paljenje svijeće** (ICMM, Međugorje, 1998.); **Raspretavanje vatre** (ICMM, Međugorje, 2001.); **Rijeka** (ICMM, Međugorje, 2002.)

SLIKOVNICE Čudesni dani; Moj molitvenik; Priča o Suzani; Kraljica mira (u: Miljenko Stojić – Krešimir Šego, Anđeli moji, ICMM, Međugorje, 1999.); **Ivan pod križem** (ICMM – Cvitak, Međugorje, 2001.)

ROMANI Računalko (DHK HB – FRAM-ZIRAL – Dan, Mostar – Zagreb, 2007.)

KRITIKA Riječ po riječ (Naklada DHK HB – Dan, Mostar – Zagreb, 2007.)

PRIJEVODI Sa svetom Klarom (Vijeće franjevačkih zajednica, Zagreb, 1993.); **S onu stranu side** (Cenacolo, Saluzzo, 1999.); **Razgovori svetaca na Trgu sv. Petra** (Ziral, Mostar – Zagreb, 2001.)

MULTIMEDIJA Svetište Kraljice Mira (ICMM, Međugorje, 2000.)

KAZALO

Pogled

Uspon	7
-------------	---

Drugi

Osluškujem ti glas	11
Ruke pružam	13
Vremena	15
Ispruženi dlanovi	17
Riječ	19

Ti

Kapljica	23
Pred životom	25
Godine prolaze	27
Odlučna jednostavnost	29
Razlijevanje	31

Suza

Vrijeme je	35
U brlogu	37
Novi naraštaji	39
Odlučnost	41
Pogled odozgor	43

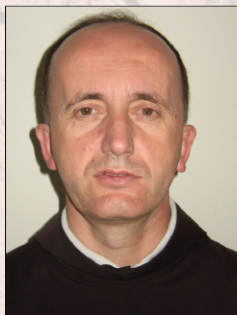
Prosvjetljenje

Stope	47
Jutro	49
Blagost dolazi	51
Slijedim te	53
Nježna veličina	55

Korak

Pred tobom stadoh	59
-------------------------	----

Blagotvorni disaj pjesme-molitve (Ljerka Car Matutinović)	61
O autoru	65

Miljenko Stojić suvremeni je hrvatski književnik, novinar i teolog. Školuje se u domovini i inozemstvu. Magistar je kršćanske duhovnosti. Piše pjesme, ogledе, djela za djecu, kratke priče, aforizme, književnu kritiku, stručne i novinarske članke, uređuje knjige te prevodi.

Nakon zbirke pjesama *Golgote glas* u kojoj je obradio Križni put, pred naše oči prostore svoje pjesničke uradke na temu otajstava krunice. Jednom riječju, čini to znalački i zrelo, kako su ocijenili recenzenti.

Gradi tako Miljenko Stojić svoje čvrste, a jasne šesnaesterce kušajući „svojim životom ispisati lijepu pjesmu“. Njegova ljudska i pjesnička skromnost i skrušenost ne nameće se, već jednostavnim riječima izriče postojan i odlučan govor srca, unatoč neželjenim sumnjama, unatoč domišljanjima. Kako postići da se „ljepota razlije u krhkost postojanja“, pita se pjesnik, tražeći odgovore u otajstvima i otkrivanju duhovnosti, kako bi se *prepoznao*, kako bi ga drugi *prepoznali* u upornoj, nezaustavivoj žudnji da se učini svijet „po mjeri čovjeka i Boga“ („Odlučna jednostavnost“).

Iz recenzije Ljerke Car Matutinović

